

Verdraag elkaars moeilijkheden

Preek over Galaten 6:2

Te lezen: Galaten 6:1-5
12 september 1999

Vanmorgen al weer de derde preek over het thema 'Elkaar'. Twee weken geleden ging het over 'Hebt elkaar lief'. Vorige zondag over: 'Aanvaardt elkaar'. Vandaag: 'Verdraagt elkaars moeilijkheden'. De onderwerpen liggen vlak tegen elkaar aan. Het 'aanvaardt elkaar' van verleden week glijdt zomaar over in het 'verdraagt elkaars moeilijkheden' van vandaag. Het is een kunst om het onderwerp voor vandaag scherp te krijgen. Dat is een beetje de kunst van de fotograaf die in de foto van een hele groep mensen één gezicht heel scherp naar voren wil halen. Ik voel me vanmorgen een beetje een fotograaf of een cameraman van de NOS. In de menigte van al die 'elkanders' uit de serie moet ik nu in zoemen op het 'verdraagt elkanders moeilijkheden'.

Zoals gezegd: In de groepsfoto van alle 'elkaars' staat het 'verdraagt elkaars moeilijkheden' vlak naast het 'aanvaardt elkaar'. Vorige week klonk het vanaf deze plaats: 'aanvaardt elkaar'. De boodschap was: mensen aanvaardt elkaar in de gemeente zoals je een geschenk of een uitnodiging voor een feest aanvaardt! We zijn als gelovigen vaak heel verschillende mensen. Een ieder heeft zijn of haar eigen achtergrond, karakter, temperament, gaven, talenten, mogelijkheden en beperkingen. Aanvaard elkaar met al die verschillen zoals je de uitnodiging voor een feest aanvaardt!

Vanmorgen: 'aanvaardt elkaars moeilijkheden': Als we de camera hier scherp op instellen krijgen we een plaatje dat er op het eerste gezicht minder aantrekkelijk uitziet. Elkaars moeilijkheden aanvaardden Ik weet eigenlijk niet of ik nu voorbeelden moet geven. Of dat wel nodig is Of u nu niet ogenblikkelijk allerlei gezichten ziet. Of niet allerlei namen van leden en vrienden van de gemeenten u in gedachten schieten: De één heeft dit. En de ander vindt altijd dat. En de derde gedraagt zich altijd zus. En de vierde Ach, je kunt het allemaal wel begrijpen, als je iets van hun levensverhaal kent. Maar je wordt er soms zo moe van. En je raakt zo teleurgesteld in medegelovigen.

Dat ik vanmorgen over dit onderwerp preek, heb ik aan mezelf te danken. Toen op het predikersoverleg de onderwerpen werden verdeeld, zei ik spontaan: 'Geef mij maar: "verdraagt elkaars moeilijkheden"'. Vanwaar die spontane reactie? Ik heb daar deze week, tijdens de voorbereiding op deze dienst, over nagedacht. Heeft dat te maken met mijn eigen ervaringen als voorganger? De pastorale ervaring van verantwoordelijkheid voor mensen met wie je eigenlijk nooit verder kwam. Je liep er eindeloos achteraan. Maar je kwam voor je gevoel nooit verder dan hun lasten meedragen. En die lasten werden maar niet minder. Je wilt als voorganger zo graag iets oplossen! Maar dat gebeurde niet. 'Verdraagt elkaars moeilijkheden!' Dat is dan kennelijk met maximaal haalbare. Dat moet het dan kennelijk wezen voor een voorganger of een oudste of een pastoraal medewerker. En voor elk gemeentelid die het goed meent met een ander in moeilijkheden: 'Verdraagt elkaars moeilijkheden!'

Ik denk dat dit best een rol zal hebben gespeeld in mijn spontane keuze voor dit onderwerp. Maar ik ontdekte er nog één. Daarvoor moest ik drieëndertig jaar terug naar mijn studententijd. Ik liep stage in een gemeente en bezocht in dat kader een gemeentelid die leefde in een kleine dorpsgemeenschap. Hij was schoenmaker van beroep. Dat was in de dorp een sociaal beroep. Iedereen kwam met de gaten in zijn zolen bij hem langs. En dan werd er altijd wat gepraat. Ook over andere gaten en slijtages. Zo gaat dat dan in zo'n leefgemeenschap. De man vertelde mij dat hij in het dorp ook begrafenisondernemer was. Van de plaatselijke uitvaartvereniging 'Draagt elkanders lasten.' 'Draagt elkanders lasten'. Zo luidt Galaten 2:2 – de tekst voor deze preek – in de Statenvertaling.

Ik weet nu heel zeker dat dit bezoek onbewust een rol heeft gespeeld in mijn spontane keuze voor dit onderwerp. De gemeente van Jezus Christus is geen uitvaartvereniging. Hoewel? De laatste gang van ieder gemeentelid is de gang uit een kerkdienst. Je gaat dan niet meer op eigen benen. Je wordt gedragen. En een grote groep gemeenteleden loopt mee. Draagt elkaars lasten

Wat gebeurt op je laatste dag in de gemeente – als je al overleden bent – is op een of andere manier symbolisch voor je hele leven te midden van broeders en zusters in de gemeente. 'Draagt elkaars lasten' Tenslotte dragen broeders en zusters je lichaam, je hele levensgeschiedenis, naar de plek waar het wachten is op de opstanding, op het nieuwe lichaam, op de verheerlijking, de voltooiing van je levensgeschiedenis in Gods heerlijkheid. Maar het hele leven daarvoor, in de gemeente, draagt al dit karakter. Als het in de gemeente goed is, dragen we elkaar door alles heen naar de voltooiing van het leven in Gods heerlijkheid. Inderdaad: 'Draagt elkaars lasten!'

We lezen Galaten 6:1-5. De prediking gaat over vers 2:

'Verdraagt elkaars moeilijkheden;
zó zult gij de wet van Christus vervullen.'

Dat tweede vers staat ingeklemd in een betoog dat van vers 1 overspringt op de verzen 3-5. Leest u maar mee:

Vers 1:

'Broeders zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt,
helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid,
ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen.'

Het argument voor de houding van zachtmoedigheid luidt: 'Ziende op uzelf.'

Als je iemand als gelovige een misstap ziet maken: Bedenk dat het jou óók kan gebeuren!

Dan volgt vers 2: 'Verdraagt elkaars moeilijkheden.'

En dan haakt vers 3 weer in op het argument uit vers 1:

'Want indien iemand zich verbeeldt, dat hij iets is en het niet is,
vergist hij zich zeer. Ieder moet zijn eigen werk toetsen.'

En vers 5: 'Want een ieder zal zijn eigen last dragen.'

'Verdraagt elkaars moeilijkheden' of met de Statenvertaling: 'Draagt elkanders lasten'. Waarom? Kijk naar jezelf! Denk je echt dat je als christen beter bent dan die ander? Leef jij een volmaakt christelijk leven? Wordt er in de gemeente nooit eens iemand moe van jou? Heb jij geen zwakke kanten en hebbelijkheden? Als het over 'verdragen' gaat: Hebben de anderen van jou niets te verdragen?

‘Verdraagt elkaars moeilijkheden’. Het is een oproep tot solidariteit met elkaar in onze afhankelijkheid van genade. Daarom heeft deze oproep alles te maken met de kern van het evangelie. Als je een ander als christen een misstap ziet maken: Weet dan dat je in de spiegel kijkt! Je bent even kwetsbaar! Jij zou zelf nergens zijn als Christus in genade jouw lasten niet aan het kruis had gedragen! Daarom: Draagt elkaars lasten! Wees voor die ander in de gemeente een volgeling van Christus! Opdat die ander in het geloof verder kan komen!

Namen van begrafenisondernemingen helpen om Galaten 2:2 uit te leggen. Ik was twee weken voorganger in de baptistengemeente te Den Haag toen ik daar mijn eerste begrafenis moest doen. De oudste zuster van de gemeente overleed. Ze was verzekerd bij een oude chique Haagse uitvaartvereniging, chique en een beetje sleets, tot in de zwarte jas van de uitvaartleider. De naam van de uitvaartvereniging was ook heel chique en oud. Het was Latijn: ‘Hodie mihi, cras tibi’. Of wel: ‘Heden ik en morgen gij’.

Als het gaat om ‘Draagt elkaars lasten’ geldt: ‘Heden ik en morgen gij’. Laat niemand zich iets verbeelden! Zoals Paulus schrijft in vers 3:

‘Want indien iemand zich verbeeldt, dat hij iets is,
en het niet is, vergist hij zich zeer’.

‘Verdraagt elkaars moeilijkheden’. Waarom? Kijk naar jezelf! Als jij niet werd gedragen door Christus en door medechristenen, was je als gelovige al gauw nergens meer! ‘Verdraagt elkaars moeilijkheden’. Waarom? Er wordt nog een argument gegeven: ‘Want zo zult gij de wet van Christus vervullen’.

De wet van Christus. Dat is niet een artikel uit een wetboek van strafrecht of zo. Het is geen artikel. Geen reglement. Het is veel meer dan geschreven of gesproken woorden. De wet van Christus: dat is Christus zelf. Dat is Zijn persoon, Zijn houding, zijn opstelling, toen hij bij de afperser Zacheüs aan tafel schoof, zich af gaf met die man met zijn besproken verleden en zei: ‘Heden is aan dit huis redding geschonken’. De wet van Christus; dat is Jezus zelf, toen hij tegen een overspelige vrouw zei: ‘Ik veroordeel je niet; ga heen en zondig niet meer’. De wet van Christus: dat is Jezus aan het kruis, toen Hij stervend voor zijn moordenaars bad: ‘Vader vergeef hen, want zij weten niet wat zij doen’.

Jezus heeft al die lasten gedragen. Van Zacheüs. Van die vrouw. Van zijn eigen moordenaars. Daarom; Draagt elkaars lasten, want zó zult gij de wet van Christus vervullen. Christus heeft de lasten van uw en mijn leven gedragen: naar Golgotha, aan het kruis. Hij heeft de lasten van ons leven meegedragen, zijn eigen dood in, zijn eigen graf in. Hij heeft ze gedragen: zijn eigen dood in. Met Pasen heeft Hij ze gedragen: het nieuwe leven in.

Het was nog niet zo’n dwaze naam van die uitvaartvereniging: ‘Draagt elkanders lasten’. De gemeente van Jezus Christus zou je ook zo kunnen noemen: ‘Draagt elkanders lasten’. Gemeentelieden dragen elkaar zoals Christus hen draagt van de dood naar het nieuwe leven.

